

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3942/2023
31.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јелић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Херој Мирко Томић“ из Доњег Крчина, Варварин, чији је пуномоћник Живота Милошевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 441/23 од 19.04.2023. године, у седници одржаној 31.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 441/23 од 19.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П1 38/2022 од 11.08.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да пониште првостепено решење туженог број .. од 12.07.2021. године и другостепено решење туженог број .. од 10.08.2021. године, као незаконита, те тужени обавезе да тужиоца врати на рад на послове и задатке који одговарају његовој стручној спреми и способностима, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом надокнади парничне трошкове у износу од 54.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 441/23 од 19.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби члана 441. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија дозвољена, али да је неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, наставник ... запослен код тужене је 02.06.2021. године, на часу физичког васпитања физички казнио ученика четвртог разреда. Истог дана, тужилац је поднео директору тужене својеручно сачињен извештај о догађају на часу. Тужена је 03.06.2021. године донела закључак, којим је одређено да се закаже усмена расправа у дисциплинском поступку због основане сумње да је тужилац извршио повреду забране из члана 111. став 6. Закона о основама система образовања и васпитања – физичко насиље, тако што је ударио шамар ученику. Дана 15.06.2021. године одржана је усмена расправа коју је водио директор тужене, на којој је тужилац дао усмену изјаву, те су изведени други докази. Након расправе тужена је решењем од 12.07.2021. године тужиоца огласила одговорним, што је на наведеном часу физичког васпитања око 11,10 часова повукао ученика IV1 разреда за руку и ударио му шамар, на који начин је извршио повреду забране из члана 111. став 6. Закона о основама система образовања и васпитања, која се односи на физичко насиље, те му изрекао дисциплинску меру престанак радног односа. Жалба тужиоца изјављена против решења од 12.07.2021. године одбијена је као неоснована решењем школског одбора тужене од 10.08.2021. године.

Са полазиштем на наведене чињенице, нижестепени судови налазе да је тужена омогућила тужиоцу да се изјасни о повреди радне дисциплине и у сврху доношења побијаних решења спровела дисциплински поступак на начин како је то регулисано чланом 165. Закона о основама система образовања и васпитања, те да је у тако спроведеном поступку утврђена повреда радне дисциплине којом је прекршена забрана из члана 111. став 1. тог закона, па изречена дисциплинска мера престанак радног односа у складу са члановима 3. и 7.8. став 3. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених код тужене.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили постављени тужбени захтев као неоснован.

Тужена, основна школа је спровела поступак утврђивања дисциплинске одговорности тужиоца у складу са одредбама члана 165. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 88/17 и 129/21), као специјалног закона којим су уређене основе система предшколског, основног и средњег образовања и васпитања. Тужилац се писмено изјаснио о догађају истог дана након часа, а директор тужене је донео писмени закључак, којим је заказана усмена расправа и тужиоцу предочена повреда забране која му се ставља на терет. Тужилац је уз тужбу приложио овај закључак, као и позив за усмену расправу у коме је изричито наведено да му се на терет ставља повреда забране из члана 111. став 1. закона, па се неосновано у ревизији понавља жалбени навод да је изостало писмено упозорење, у складу са чланом 180. став 1. Закона о раду, те на тај начин повређено право на одбрану тужиоца у дисциплинском поступку. Од времена доношења закључка до усмене расправе прошло је више од осам дана, тужилац је саслушан на усменој расправи и изнео своју одбрану, у којој није негирао физички контакт са учеником који је одбијао да поступи

по његовом налогу. Контакт је квалификован као шамар према садржини преосталих изведених доказа, тако да тужиочево виђење догађаја није могло бити опредељујуће за одлуку.

Законом о основама система образовања и васпитања („Сл. гласник РС“ број 88/17 ... 129/21), прописано је да је у установи забрањено физичко, психичко, социјално, сексуално, дигитално и свако друго насиље, злостављање и занемаривање запосленог, детета, ученика, одраслог, родитеља, односно другог законског заступника или трећег лица у установи (члан 111. став 1.), а да се под физичим насиљем, у смислу тог закона, сматра, између осталог, физичко кажњавање детета од стране запосленог (члан 111. став 6.). Запосленом који изврши повреду забране прописане чланом 110, 111. и 113. овог закона, односно који други пут изврши повреду забране прописану чланом 112. овог закона и запосленом који учини повреду радне обавезе из члана 164. тачка 1. – 7. овог закона, изриче се мера престанка радног односа (члан 166. став 5.).

Пошто је по наведеним одредбама за свако физичко кажњавање детета од стране запосленог, за прву радњу предвиђена дисциплинска мера престанак радног односа, преостали наводи ревизије којима се указује да су побијана решења нејасна и неразумљива, од стране Врховног суда оцењују се без утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

Наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење пресуде Врховног суда, па је захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен на основу одредби чланова 165. став 1. и 154. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**